

Přišel hlavní svědek, zahrátý vlastní tloušťkou i kožichem. „Kdyby neměl tady vzadu na hlavě tu bouli, možná, že bych ho tak jistě nepoznal, protože ze předu jsem ho ani pořádně neviděl. Ale tu lebku jsem si zapamatoval.“

„A jak to vlastně bylo?“ ptá se svědka předseda.

„Zavřel jsem obchod a šel jsem domů. Žena byla tenkrát ještě na letním bytě. Chtěl jsem ji překvapit, tak jsem si sám nalakoval bílou barvou truhlíky na květiny. Máme je pro parádu před okny. Trochu té barvy mně ještě zbylo, tak jsem ještě také tak trochu popopravil nátěr na oknech. Barva špatně schla a proto jsem musil nechat okna přiotevřena. To se rozumí, že mně ani nenapadlo, že by ve dne mohl někdo z ulice vlézt do bytu. Jak ale povídám, večer se vracím, ode mně dveře u předsíně a zaslechnu slabý šramot v pokoji. Nečekal jsem dlouho. Jen tak co jsem popadnul dech a pak jsem prudce otevřel dveře do pokoje. Chlap stál u mojí skříně a prohrabával se mi v kravatách. Ohlédl se, praštil kravatami o zem a skočil k oknu. Já za ním. Chytil jsem ho za límec, ale s okna dovnitř do pokoje jsem ho již strhnouti nemohl. Chlap vyskočil oknem na ulici a mně zůstal v ruce jen jeho kabát. Chlap utekl jenom ve vestě. Jen tomu se divím, že to nebylo nikomu nápadné, když utíkal jen tak bez kabátu, a že ho nikdo nechytil. Kabát jsem odnesl na policii. Mnoho mi z toho bytu ten chlap neodnesl. Vzal jen nějaké stříbrné lžičky, cukřenku, pudřenku mé ženy a nějaké kapesníky. Tak za 400 Kč toho asi bylo.“

„Tak co tomu říkáte, obžalovaný?“

„Že se ten pán plete. Přece já jediný nemám vzadu bouli na hlavě. Takových lidí jsem už viděl moc!“

„Prosím, oni na policii měli hned tenkrát na tohoto člověka podezření, ale nemohli ho najít. A když ho teď chytili, měl na sobě ještě kalhoty, na kterých bylo docela dobře znát, jak se tenkrát umazal o to čerstvě natřené okno, když s ním skákal. A na kabátu je ta barva také,“ připomíná svědek.

„Já přece nemohu vědět, do čeho si ten pán, který mi ty kalhoty dal, sednul, nebo kde je umazal. Měl jsem radost, že jsem je dostal, a vůbec jsem je neprohlížel.“

„A ty dva kapesníky, které byly u vás nalezeny, jste také dostal od toho neznámého pána?“

„Možná, že byly v kapse. Ani jsem si nevšímnul.“

„A tu pudřenku, kterou jste prodával v hostinci, vám také dal onen neznámý pán do prodeje, ne?“

„To je zase omyl! To jsem zase nebyl já!“

Svědci však svými určitými výpověďmi obžalovaného usvědčili. Poznali ho a pamatovali se, že nosil světlešedé šaty.

„To už tedy neřkám nic!“ broukal zlostně místo odpovědi, když byl dotazován, má-li námitek proti údajům svědků.

Dostal tři měsíce těžkého žaláře a také nic neřkal.

Originelní podvody v biogramech.

(Zemský trestní soud v Praze.)

V šatnách biografů používá se většinou skladových bloků, které jsou tištěny ve velkých nákladech a lze je v drobném prodeji koupiti u každého většího papírníka. Jsou v různých barvách, ale stejného formátu a stejného tisku, a těchto poznatků znamenitě využívali dva prohnání darebové, Josef Lisý, 26letý zámečník z Libšic, a 25letý rovněž z Libšic pocházející pomocný dělník Ant. Hauer. Vynálezcem je vlastně jen Lisý, který objev svěřil Hauerovi proto, poněvadž sám nemohl dost dobře podvody provádět a hledal proto společníka. Lisý opatřil si útržkové bloky různých barev s čísly, vyzvěděl vždy, která barva bloků v určitém biografu určitého dne je používána a pak u šatny té předložil nepravý útržek z vlastního bloku. Tím způsobem podařilo se mu, že skutečně oklamal o různé části obleků osoby, mající šatny na starosti; správy biografů musily ovšem vzniklou škodu nahraditi a pak pozdě litovaly, že z nemístné šetrnosti nepořídily si bloky s vlastní, vtištěnou již firmou.

Svůj vynález vyzkoušel Lisý nejprve v biografu Invalidů na Poříčí dne 15. října, kde se mu hned napoprvé podařilo popsaným způsobem vylákati kabát a klobouk Václava Minářika a zimník Ant. Freunda. Byl to lov výnosný, neboť věci ty měly cenu přes 2000 Kč.

Druhý podvod provedl již ve společnosti Ant. Hauera pět dní na to v Lido-Bio. A výnos byl také slušný, neboť se do jejich majetku dostaly svršky v ceně 3400 Kč. Poškozen byl herec Váňa, paní Kounová a sl. Pokorná.

Čtyři dny dělali oba společníci dobrotu, ale 24. října zkoušeli opět štěstí, tentokrát na Vinohradech v Bio Koubek. Opět s úspěchem, neboť převedli na sebe 3 kabáty a 3 klobouky Josefa Lepšího, Ant. Krátka a Stan. Šetele. Odhadnuto to bylo na 1440 Kč.

Příští lov podařil se jim na Smíchově v Bio Majálek; zde však byli skromnější, neboť si vyzdvihli toliko zimník a klobouk Matěje Soukupa v ceně 1000 Kč.

To ovšem nestálo ani za to a proto hned příštího dne zašli do biografu „Rokoko“ v Nuslích, odkud odcházeli s kabátem Frant. Pachty v ceně 870 Kč a se svetrem Bl. Neufussově v ceně 150 Kč.

Poslední říjen zasvětili odpočinku a počali pracovati až v neděli 1. listopadu, o svátek Všech svatých, kdy v biografu Slepců v Žižkově hráli samé truchlohry, že i šatnářka Anežka Tábořská pro pláč neviděla na oči a svěřila šatnu svému synovi. K tomu přišel Lisý mezi představením a prohlásiv, že by mu to utrhlo srdce, kdyby se měl dále koukat na to smutné představení, žádal za vydání „svých“ věcí, aby mohl odejít. Předložil příslušný útržek a dostal tak plášť, klobouk, rukavice a knihu Františka Janduse, vše v ceně 700 Kč.

S jídlem roste chuť a tak hned příštího dne vydali se oba společníci do Bio Sokol v Karlíně. Ale míra jejich hříchů byla dovršena. Tam nepochodili, neboť bloky tohoto biografu opatřeny jsou firmou. A tak místo kožichů, na které si „dělali zuby“, musili si po příchodu strážce vytáhnouti hezky z kapes

své skládací čepičky a putovati na policii a odtud k soudu, kde již zůstali ve vazbě, aby s jinými podnikavými obžalovanými spoluza-
hájili dne 2. ledna první líčení v novém roce před senátem vrch. rady Pudila. Pan státní zástupce Ota Trost zle se na ně mračil nejen jako návštěvník biografů, ale i proto, že pomáhali přetahovat „anglickou sobotu“ až do půl 5. hod. odpolední.

Oba obžalovaní dostali také na jeho přimluvu pěkný novoroční dárek: Hauer dva-
náct měsíců, Lisý patnáct měsíců, o tři měsíce víc, než jeho společník Hauer; ty tři měsíce jako zvláštní premii za origi-
nální vynález. —ff—

Dejte si pozor na manželky!

(Zem. trestní soud v Brně.)

Není to snad nějaký novoroční strašák ne-
bo něco podobného. Také to není legrace, a neradíme ženatým čtenářům, aby to brali na příliš lehkou váhu. Kdo si manželku již tak dalece vycvičil, že je sní v každém směru spokojen, nerad ji ztrácí mrtvou, natož potom živou. A přece takové nebezpečí hrozí každému muži, jenž nevěnuje nejbedlivější pozornost své ženě, slabé a bezbranné polovici. Jednoho krásného dne může mu zmizet od stolu a lože, a ani policie s vyzkoušenými psy nepřivede mu ji nazpět a on ji už více nespátí, nevrátí-li se mu do čtrnácti dnů sama. Tato možnost přichází však v úvahu pouze v 99 procentech případů. A poněvadž ani tu nevrací se žena v témž stavu, v jakém odešla, nemůže nijak býti na škodu, když muži budou dávat pozor na ženy.

Manželé Čiplovi v jisté slovácké vesni-
ci slitovali se nad Stanislavem Greierem, jenž s největší ochotou maloval cizím lidem příbytky, ale sám neměl, kam by hlavy složil. Čiplovi měli ve světnici koutek, kde mohli Greiera uložit každého večera k zaslouženému nočnímu odpočinku. Zda Stanislav v tom svém koutku skutečně jen odpočíval, nedá se s určitostí tvrditi, a spíše by se mohlo věřit, že byl tím snaživějším, čím méně pozornosti své manželce věnoval Čipl. Tento manžel věřil své ženušce i podnájemníkovi více, než bylo zdravé, a tak se stalo, že 23. června loňského roku byl překvapen tak nemile, že neváhal jít si postěžovat na četnickou stanici.

„Můj podnájemník Stanislav Greier je pryč.“

„A kolik vám zůstal dlužen?“

„Dluhy, prosím, nedělal.“

„Tedy buďte rád, že jste se zbavil podnájemníka.“

„O toho bych neplakał, ale také moje žena je pryč.“

Pan strážmistr se podíval na Čipla tak usměvavě, jakoby chtěl říci: „Tak to budete teprve rád!“ Ale neřekl to. V očích opuštěného manžela zračilo se tolik zármutku, že strážmistrův vtip byl by znamenal novou ránu do srdce.

„My ho tedy budeme hledat“, hleděl uspokojit četník nešťastníka.

„Koho budete hledat?“

„Vašeho podnájemníka.“

„To mně, prosím, raději hledejte ženu.“

„Dobrá, budeme tedy hledat oba. Ženu vám odevzdáme a Greiera si necháme. Neboť vězte, pane, že svým skutkem dopustil se zločinu únosu a to se trestá podle zákona.“

Čipl se podrbal za uchem: „Nu, nevadí, když Stanislava potrestáte podle svého, já si ženu potrestám, jak za dobré uznám!“

Četníci pátrali po únosci i po unesené, ale neměli štěstí. Jakoby se země po nich slehla. Zatím Greier žil až v Litoměřicích s Čiplovou v divokém manželství a vzpomínali, co asi dělá na Slovácku osiřelý muž.

Ale všechno má svůj konec, a také dobrodružství podnájemníka s bytnou mělo být likvidováno. Milenci vrátili se na Slovácko, on se ubytoval u své matky, ona u sestry, a tu vyčkávali, až si pro ně přišli. Pro něho četníci, pro ni pan manžel. Tresty byly pak vykonány podle různých zákoníků. Ona to měla ovšem dříve odbyto, ale déle bude na to pamatovat. Jeho soudil o Sylvestra u zem. trestního soudu v Brně v. r. Neudek.

Třebaže historie měla i dosti vážných momentů, přece bylo na ní něco k zasmání. On, 24letý slabý človíček, ona 29letá statná žena. Soudce jistě na první pohled poznal, kdo byl zde únoscem a kdo uneseným, ale co naplat: zákon dává v podobných případech přednost mužů.

„Prosím, aby mi ten výlet nebyl vykládán ve zlé“, hájí se obviněný. „Já s ní ujel do Litoměřic ale to bylo její přání. Já sám bych si to vůbec nedovolil.“

Soudce dobrácky přisvědčil. Ono se to dá také chápat, ale když je tu zákon s kroucenými paragrafy!

A unesená paní pravila: „Slavný soude, nechtěla jsem od svého drahého muže, ale když on mně pan Stanislav hrozil i zastílením. Co jsem si já, slabá žena, měla počít?“

Soudce se zase dobrácky usmál. Však už si můžeme domyslit, co chtěl říci. Ale pak si nasadil baret a tož tedy měsíc nepodmíněně. Laciněji už to nemohl udělat.

„Ale, slavný soude“, protestoval odsouzený, „já opravdu ji nepřemlouval...“

„Věřím vám, ale vyhovět ve všem ženě není také vždycky zdrávo.“ S. S.

Historie jednoho klavíru.

(Zemský trestní soud v Brně.)

Mohou-li se půjčovat kostymy, salonní obleky, postele, brusle a auta, proč by se nemohly také půjčovat klavíry? Paní H. neměla ani ve svém bytě příhodného místa pro klavír, musila si jej uložit u paní L. a nic z toho neměla, stál-li tam drahý hudební nástroj nečinně či napadlo-li někomu pohnouti trochu klávesami. Dala si tedy do brněnské „Tagesbote“ inserátek, že za přiměřený poplatek klavír zapůjčí. Emil Schindler, 26letý obchodní příručí, čítával takové inserátky bedlivěji než politiku nebo národního hospodáře a navštívil téhož dne, kdy inserát vyšel, paní H.

„Mám přítele“, pravil tajemně a důležitě, „kapelníka v jednom brněnském biografu, a ten by vám za půjčení klavíru dobře zaplatil.“